

de i det Hele snarere fik Udseende af at være mindre ivrige i Tjenesten end for svage til at bære dens Anstrengelser. Jeg skal derfor tillade mig, med Hensyn til den ærede Finansministers Udtalelse angaaende denne Sag, at bemærke, at, isald det forholdt sig saaledes, at den alderfegne Embedsmand altid kunde regne paa at faae sin Afsted, naar han begyndte at blive for svag til at udøve sin Tjeneste, forekommer det mig, at den i Udkastet staaende Bestemmelse om Embedsmand i Almindelighed, at de nemlig med det 70de Aars Revealder kunde forlange deres Afsted, er aldeles overflødig. Er dette derimod ikke Tilfældet, saa troer jeg, at det Forhold, som her i mit Forslag er opstillet mellem de militaire og civile Embedsmand, ikke er ubilligt. — Efterat Udvalgets første Forslag til denne S er blevet tilbagetaget af Udvalget, skulde jeg ikke ansee det rigtigt at berøre dette Punkt mere, naar ikke det samme Forslag var optaget af et andet æret Medlem af Thinget. I denne Anledning troer jeg dog at burde bemærke, at jeg vistnok ingenlunde kunde have meent at yttre nogen Overbeviisning om Uretfærdigheden af det ærede Udvalgs Bevaggrunde til at stille Forslaget, men at jeg kun yttrede som min bestemte Overbeviisning efter det Kjendskab, jeg troede at have til Militairtjenesten og Forholdene ved samme, at Resultatet af et saadant Forslag vil vise sig stridende imod Retfærdigheden, idet jeg er overbeviist om, at den indtrædende Fred og Langvarigheden af denne vil medføre Forhold for de Militaire, hvorved deres Stilling vil blive ulige gunstigere end de Civils. Vi have saaledes før den sidst udbrudte Krig efter en lang Række af Fredsaar seet Officerer, Lieutenanter, der, som man paa den Tid kaldte det, holdt Solvbryllup med Lieutenantsepauletterne, hvilket til sidst blev saa almindeligt, at man ikke tog videre Notits deraf. Naar det saaledes derfor er bemærket, at en Premierlieutenant skulde tjene paa omtrent 500 Rbd., saa vil Forholdet vistnok stille sig saaledes efter en langvarig Fred, at en Premierlieutenant først efter c. 25 à 30 Aars Tjeneste kan vente at faae Compagnie. Hans Stilling vil altsaa blive saaledes, at han, efter at have tjent omtrent 30 Aar, vil staae paa 500 Rbd. Indtægt, og ved

disse 500 Rbd. Indtægt er vel at bemærke, at Officererne i mange Forhold ere underkastede store Udgifter, hvoriblandt jeg blot skal nævne Uniformeringen, ligesom ogsaa Hensynet til Omflytning ved Garnisonsforandringer, hvilket jeg anseer for at være meget vigtigt, naar man vil gjøre en Sammenligning mellem de militaire og civile Embedsmænds Stilling.

Besfely: Der er, som bekendt, to Principer eller to Systemer, hvorfra man kan gaae ud med Hensyn til Embedsmændenes Lønning. Det ene er, at give større Gage og ingen Pension, det andet, at give mindre Gage med Tillæg af Pension baade til Embedsmanden og hans Enke. Det er dette sidste System, der, som bekendt, har været gjældende hos os, og som er forudsat i nærværende Lovforslag, hvorfor jeg ikke skal gaae ind paa videre at omtale, om mulig det første System kunde være hensigtsmæssigere. Men under den Forudsætning altsaa, at dette System bliver det gjældende, har den høitærede Finansminister anført den Hovedgrundsaetning, som er udtalt gjennem hele Pensionsloven, og fra hvilket man ikke kan affee, naar man vil bedømme nogen enkelt Bestemmelse i selve Lovudkastet, og det er nemlig den, at Embedsmændene have faaet et bestemt Netskrav paa det, der hidtil har været tilstaaet dem af kongelig Naade. Vel har den høitærede 5te Landssthingsmand for Kiøbenhavn (Orsted) yttret, at det forhold sig ikke saa, idet under den foregaaende souveraine Regjering havde Embedsmændene den samme Sikkerhed for at faae $\frac{2}{3}$ af deres Gage i Pension, men de fik den blot under en anden Form. Jeg maa hertil bemærke, at, saavidt jeg formaar at opfatte Forskjellen imellem et absolut Herredømme og et constitutionelt Monarchie, kan der ikke være Spørgsmaal om, at før havde Embedsmændene vel Adgang til at faae en Pension, men det berøede paa Souverainens Naade, om de vilde faae den. Embedsmændene kunde ikke gaae op til den souveraine Konge og sige: „Nu har jeg faaet min Afsted, følgerig tilkommer der mig saa og saa Meget i Pension.“ Det er denne Ret, som Embedsmændene efter den nærværende Lov have faaet, denne Ret til at sige: det tilkommer os, det skulle vi ifølge Grundloven